

Przepis art. 41 ustawy o pomocy społecznej, nie może prowadzić do powstania sytuacji, w której wnioskodawca uczyni z pomocy społecznej swoje stałe źródło utrzymania - tak orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku, sygn. II SA/Bk 209/19.

Niniejszy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym mężczyzna zwrócił się do Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej o przyznanie pomocy w formie zasiłku celowego na naprawę uszkodzeń powstałych po gradobiciu, na zakup węgla, na pokrycie kosztów dojazdu do gabinetu rehabilitacji, na ocieplenie i remont częściowo spróchniałego i załamane sufitu, na wymianę dwóch nieszczelnych i spróchniałych okien, na zakup ubrania i butów na zimę, na wymianę starej aluminiowej instalacji elektrycznej, na wykup leków oraz na dojazdy do lekarzy specjalistów. Skarżący wskazał na trudną sytuację materialną i zdrowotną, której obecnie nie jest w stanie samodzielnie przezwyciężyć.

Decyzją Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej przyznał specjalny jednorazowy zasiłek celowy na zakup węgla w wysokości 400 zł oraz odmówił prawa do pozostałych form pomocy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że na podstawie wywiadu środowiskowego oraz zgromadzonej w aktach dokumentacji ustalono, że mężczyzna prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe, mieszka w drewnianym domu ogrzewanym piecykiem. Jest on osobą niepełnosprawną - tj. z orzeczoną umiarkowaną stopniem niepełnosprawności. Źródłem jego dochodu w listopadzie 2018 r. był dochód z gospodarstwa rolnego w kwocie 846,23 zł, który po pomniejszeniu o składkę KRUS wynosi 713,23 zł. Dochód ten jest wyższy od kryterium dochodowego, które wynosi 701 zł. Z uwagi jednak na nadchodzące wysokie ochłodzenie, organ zdecydował o przyznaniu wnioskodawcy specjalnego zasiłku celowego na zakup węgla w wysokości 400 zł. Powyższą decyzję mężczyzna zaskarżył.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje: skarga nie zasługiwała na uwzględnienie. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że celem pomocy społecznej nie jest wyręczanie strony w zaspakajaniu wszelkich potrzeb życiowych lecz jedynie wspieranie osób i rodzin w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb i umożliwienia im życia w warunkach odpowiadających godności człowieka.

Celem pomocy społecznej nie może się zatem stać zapewnienie wnioskodawcom stałego źródła dochodów. Odmienna interpretacja przepisów ustawy pozostawałaby w sprzeczności z intencją ustawodawcy, który pomocy społecznej nadał funkcję wspierania własnych wysiłków strony w przezwyciężaniu trudności życiowych, a nie wyręczania jej aktywności. Zgodnie przy tym z art. 3 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej, potrzeby osób i rodzin korzystających z pomocy powinny być uwzględnione, jeżeli odpowiadają celom polityki społecznej państwa i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej.

Słuszne jest zatem stanowisko organów, że przepis art. 41 ww. ustawy, nie może w żadnym razie prowadzić do powstania sytuacji, w której wnioskodawca uczyni z pomocy społecznej swoje stałe źródło utrzymania. Interpretacja taka byłaby niedopuszczalna jako całkowicie sprzeczna z intencją ustawodawcy, a zwłaszcza z ustanowioną w art. 2 ust. 1 ustawy, zasadą pomocniczości.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. II SA/Bk 209/09.

Źródło: CBOSA